

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 416.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Παλλαδίου Διακόνου. υιδ.

Palladio Diacono. 414.

Τους πόνας τῶν καρπῶν σου φάγεσαι, ψαλμικόν ἔστι μελωδήμα, παντὶ βίω χρήσιμον. καὶ οἱ σεμνότητος φρονιζόντες, φησὶ, φάγεσθε τὰς καρπὸς αὐτῆς, τεφάνοις παρὰ τῶν θεῶν ἀκλιματοῖς πικρῶν, καὶ οἱ ἀκόλαστοι δολοῦσι καὶ ἀδικοῖσι τὰ ἔπιχειρα τῶν χακῶν παράξενων κοιμούμενοι.

Labores fructuum tuorum manducabis. Psalmicus modus hic est, omni vitæ generi conducibilis. Quod perinde est ac si diceret: vos qui sanctæ atque honestæ vitæ curam geritis, ipsius fructus comedetis, immortalibus scilicet coronis à Deo coronati. Ac rursus intemperantes & flagitiosi homines scelerum suorum pœnas recepturi sunt.

Τιμοθέω ἀγαγνάτῃ. υιε.

Timotheo Lectori. 415.

ἔπιτοια.

Οὐκ ἔστι ἕξω διπλῶς ἀ ἐζήτησας, ἀλλὰ καὶ μάλα σφὴν ὠδὴν εὐφροναίῃ ἢ τῶν θεῶν γὰρ γνώσις ἢ ἀβυσσὸς τῶν ἐμφρονέστατον Σολομῶντα σοφίσασα, πολλὰς ἀφορμὰς αὐτῷ τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως ἐγγαστέπειρεν. εἰ μὲν αὐτῷ ἀγνοηθείσας, οὐκ οἶδα. ἡμῖν δὲ κοινὴ ἄρμολογία, ὧν ἔστι καὶ τὰ τέσσαρα. ἅσθ Σολομῶν μὲν ἠπόρησεν, ὡς νοεῖσθαι ἀδύνατα, αὐτὸς δὲ ζητῆσαι διδάχθῆναι, ὡς εὐληπία. ἀλλ' οὐκ ἔγωγε σοὶ λέξω ἰκανῶς ὅτι εὐρεῖν, εἰ μὴ φεύγοις χαμεῖν.

Difficultate nō carent ea, quæ quæsiisti: verum perquam sapientem mentem ac sententiam parturiunt. Dei enim cognitio, quæ abyssi instar est, posteaquam prudentissimum Salomonem sapientia imbuuit, multa diuinæ Incarnationis argumenta ipsi inspersit. Quæ an ille ignoraret, haud scio: nobis quidem certè admodum congruunt. Quæ in numero sunt ea quatuor, in quibus Salomon quidem hæsit, tanquã eiusmodi, quæ intelligi nequeant. tu verò ea, perinde atque perceptu facilia, à nobis edoceri postulas. At ea tibi minimè exponam, ut qui ipse inuenire possis, modò laborem haudquaquam defugias.

ἰκανοῦσι φεύγει.

Τῷ αὐτῷ. υισ.

Eidem. 416.

Ἐχεις καὶ σὺ τὸ τάλαντον, καὶ μὴ κρινε, τοῖς αὐτοῖς κριθησόμενος. τρία ἔστιν ἀδύνατά μοι νοῆσαι, καὶ τὸ τέταρτον οὐκ ἔπιγνώσκω, εἶπεν ὁ Σολομῶν. ἴχνη ἀέτῃ πετομένη. τὸ τοῦ ἡθεία φύσις τῶν ὑψῶν, πάση ἀνθρωπίνῃ διανοίᾳ ἀνέφικτος. καὶ τὰ ἴχνη σου, φησὶν, ἐγνωσθήσονται, τὸ θεῖον πνεῦμα ἐν ψαλμοῖς. εἶδε δὲ αὐτὸν αἰτὸν καὶ Μωσῆς, ταῖς πτέρυξιν τῶν λαῶν ἐν ἐρήμῳ σκεπάζοντα. καὶ ὁδὸν ὄφρα ἔπι πέτρας. αἱ σκολιὰ τῶν ὄφρα ὁδοὶ, τῶν ψευδίσαντος ἡμῖν τὴν παραβάσιν, ἅσθ εἰσὶν ἀμαρτήματα, ὁδὸν ἔπι τῆς πέτρας ἔχ' εὐρεῖσαι. πέτρα δὲ ὁ Χριστὸς ἔστιν, ἀπρεπὸς μένας, ὅτε σέ-

Habes tu quoque talentum. Ac ne iudices, ne tu etiam itidem iudiceris. Tria sunt, quæ intellectu assequi nequeo, & quas penitus ignoro, inquit Salomon. Viã aquilæ volantis: hoc autem est diuina Filij natura, quæ nullo humano ingenio comprehendi potest. Et vestigia tua non cognoscetur, ait diuinus Spiritus in Psalmis. Vidit autem hanc aquilam ipse quoque Moses, pennis suis populum in deserto cõtegentem. Et viam serpentis in petra. Obliquæ ac sinuosæ serpentis illius viæ sunt, qui mandati transgressionem nobis infurrauit: quæ quidem peccata sunt, nec viã in Petra inuenerunt. Petra autem Christus est, qui cum carnem induit, mutationis

οἶδε.

εὐρεῖσαι.

omnis expers māsit. Neque enim peccatū fecit, nec inuentus est dolus in ore eius. Viam nauis in medio mari, hoc est, diuinæ incarnationis omnibus salutem afferentis, quæ nauis instar mortis abyssum peragrauit, atque genus quidem nostrum ab ea reuocauit, ipsius autem mortis femita in inferno minimè inueniebatur. Viam viri in adolescentia. Per iuuentutem hoc loco resurrectionem à mortuis intelligit: cum nimirum corruptio immutabitur, ac natura ad statum ab omni corruptione atque interitu alienum iuuenescet. Hunc tu statum quære. Quòd si quis roget quinam futuri simus cum à morte ad vitam redierimus, illud ostendit Dominus, cum dixit, iusti ad vitam æternam, peccatores autem ad pœnam æternam ibunt.

Eidem. 417.

Cum superioribus pulchrè admodum consonat id quod superest. quod quidem accommodatissimè iam iamque cum iis orationis nostræ opera conueniet atque cõhærebit. Sic via mulieris adulteræ, quæ comedit, & tergens os suum dicit, Non sum operata malum, Quemadmodum, inquit, dubia & obscura sunt ea quæ superius commemorauimus, partim vt quæ nondū extiterunt, partim vt quæ Deus duntaxat perspiciat: eodem modo recentis populi scelera erunt, cum Baptismi lauacro purgata fuerint. Exterfionis enim vocabulo perfectâ rugarum & macularū obliterationē vocat, quam Christi Ecclesia cum fide accipiēs, nihil mali sese admisisse persuasum habet, vt pote priorum veniam atque obliuionem lauacri beneficio cõsecuta. Quod autem Dominus perfidam omnem mentem, atque ipsius mandatis repugnantem, adulteram vocet, plerisque diuinorum oraculorū locis reperies. Verbi gratia, Adulterium commiserunt in ligno & lapide. Et rursus: Generatio praua & adultera signum quærit.

Synefio. 418.

Manfuetum hominem Scriptura pugna-

σάρκατο · ἀμαρτίαν γὰρ ὄρα ἐποίησεν, ἔδὲ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ. τρεῖς γενὸς ποιοτοπορούσης, τῆς πάντας σωζούσης θείας οἰκονομίας, τῆς ὀλιγάδος δίκην, πλὴν ἄβυσσον τῆς θανάτου διόδου σαύσης, τὸ μὲν γένος τὸ ἡμέτερον ἀνεκέκλητο, αὐτῆς δὲ τρεῖς ἐν ἄβδου νεκρώσεως οὐχ εὐλόγητο · καὶ ὁδοὺς ἀνδρῶς ἐν νεότητι · νεότητι οὐδὲν ἐπιτάθη πλὴν ἐκ νεκρῶν ἔξανάστασιν, τῆς φθορᾶς ἀλλοιῶν μὲν, καὶ τῆς φύσεως εἰς ἀφθαρσίαν νεαζομένης · ἐκείνην ζητεῖ πλὴν κατὰ τῶν · πίτες, φησὶν ἀναστάντες ἐκ νεκρῶν γενησόμεθα, ἢν ὑποδεικνύς ἔφη ὁ κύριος, οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον, οἱ δὲ ἀμαρτωλοὶ εἰς κόλασιν αἰώνιον ἔξουσιν.

Τῷ αὐτῷ. viζ.

Καὶ μάλα συνάδει τοῖς φθάσαι τὸ λειπόμνον. ὅσῳ εἰς πᾶν πικρὴν ἀρμολογίαν, αὐτίκα τῷ λόγῳ συμβήσεται. ἔσως ὁδοὺς γενναῖος μοιχαλίδος, ἐξ ἧς τὰ ἐχρόμα ἢ ὅταν περὶ τῆς σπινθηρομύτης, οὐδὲν ἀποποι, φησὶ, πεπεραχέται, ὡς ἀδελφά, φησὶν, ἔστι τὰ περὶ φεινθεία, τὰ μὲν ὡς οὐ γενόμενα, τὰ δὲ θεῶν μόνον ὁρώμενα. ἔσως ἔσονται τὰ τοῦ νέου λαοῦ ἀμαρτήματα τῶν λειπῶν τῆς βαπτίσματος καθαυρόμενα. ὅσῳ ἀποποιεῖται καλεῖται παντελῆ τῆς ῥυτίδων, καὶ τῆς σιγμάτων ἐκείνων ἀφανισμῶν, ὃν πίστις δεχόμεν ἢ τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησία, ἔδὲν ἀποποιεῖται πεπεραχέται, τῆς περὶ τῶν ἀμνηστῶν πολεσασμένη τῶν λειπῶν. ὅπ δὲ μοιχαλίδα ὁ κύριος καλεῖ πᾶσαν γνώμην ἀπίστον, καὶ τῆς αὐτοῦ ἐπιτάων ἀντίθετον, πολλὰ γὰρ τῆς θεῶν εὐρήσας ῥησμοῦ, ὡς τὸ, ἐμοὶ χεῖσαν τὸ ξύλον καὶ τὸν λίθον, καὶ, γενεὰ πολεμα καὶ μοιχαλὶς, σημεῖον ὅτι ζητεῖ.

Συνεσίφ. viii.

Τὸν ἄρῶν μαχητὴν ἢ γραφὴ ἀπεργάζε-